

SALVADOR MACIP
& ÀNGELS BASSAS

DO BLE VI DA

RES NO ÉS
EL QUE SEMBLA

PVP 17,90 € 10303258

9 788466 429429

Columna

SALVADOR MACIP
I ÀNGELS BASSAS
DOBLE VIDA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2022

© ÀNGELS BASSAS GIRONÈS I SALVADOR MACIP MAREMA, 2022

DRETS D'EDICIÓ NEGOCIATS A TRAVÉS D'UTE KÖRNER I ASTERISC AGENTS RESPECTIVAMENT

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2942-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.036-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: AURADIGIT

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Un nom que havia oblidat

Quina mandra.

«Ja sé què estàs pensant: ‘quina mandra’. Et conec bé».

No, no em coneix tan bé com es creu. En Lluís recorda una altra persona, un paio de vint i tants amb més somnis que realitats i tota la feina per fer. Qui sap on para, ja.

Però és cert que una cosa no ha canviat: no m’agrada perdre el temps amb estupideses. I això ho és. Una estúpidesa com una catedral.

Em miro una vegada més el whatsapp que m’ha enviat. Sé que està enganxat al mòbil, esperant la resposta.

«No és mandra», teclejo finalment. «És...».

Em costa trobar una paraula que em serveixi de coartada. Esborro el que havia escrit i començo de nou.

«Estic molt enfeinat. Res més».

«Ja», contesta immediatament. «Si no trobes una excusa millor, t’hi apunto».

«Ni se t’acudeixi».

«No siguis burro, Robert. Serà divertit».

Divertit. No és la primera paraula que em ve al cap, ara mateix. Passar la nit tancat en una habitació sorollosa

amb una colla de persones amb les quals no tinc cap altre lligam que haver compartit una època durant la qual tots treballàvem dur per treure'ns el mateix títol. Fa vint anys que no els veig, a la gran majoria. A tots menys a en Lluís i a un parell més, de fet. La resta són pràcticament desconeguts.

Si m'esforço, recordo algunes cares. Una dotzena, com a màxim. Però seria incapaç de posar-los nom. Potser a alguns sí. En Lafont. En Pere Morera i l'Arnau, sempre anaven junts. I aquell altre, com es deia, espera, ja em vindrà... Guillem? Això, en Guillem Nosequè. Segur que si me'ls trobo cara a cara no els reconec. Deuen estar més grassos, més calbs i més arrugats, i hauré de fer veure que no, el temps no ha passat per a vosaltres, cabrons, quin és el truc?, i riuran, i diran tu sí que no has canviat ni una gota, com t'ho fas per tenir encara tots els cabells a la closca?, i un altre riure de compromís, bons gens, diré jo, res més, i així tota la nit, repetint la mateixa conversa un cop i un altre fins que em facin mal els pòmuls de tant forçar el somriure. No, de debò.

«T'agraeixo que m'hagis explicat això de la reunió, Lluís, però de veritat que ho tinc difícil. Visc a cinc-cents quilòmetres, recordes?».

Però no m'ho vol posar tan fàcil.

«Amb un cop d'avió et plantes de Marsella a Barcelona, home».

Me l'he de treure de sobre, o em tindrà tota la nit missatge amunt, missatge avall.

«D'acord, faré tots els possibles».

«Ho dius per dir».

És clar que ho dic per dir! Si de debò em conegués, entendria que m'importa una merda tornar a veure els companys de la carrera, que és una etapa que per a mi està

tancadíssima, guardada en un calaix que no tinc intenció d'obrir, que pertany a una altra època, a la prehistòria, quan encara no era jo, quan encara no havia creat el personatge en el qual m'he convertit, la identitat que veritablement m'agrada, amb la qual estic còmode. La meua.

Aquell Robert que se sentia fora de lloc enmig de tots aquells fills de metge, segona, tercera generació, amb una consulta privada a l'Eixample o a la Bonanova, tots aquells barbamecs que havien nascut amb la flor al cul, que no sabien què era treballar vint hores seguides als estius, de cambrer a les terrasses, després als restaurants i, encara més tard, als bars i les discoteques, tres, quatre torns cada dia durant mesos, dormint cinc hores la nit que podia, i per arribar just per poder pagar la matrícula i una habitació en un pis compartit, mentre ells menjaven marisc dia sí i dia també a casa els pares, una casa tan gran que els armaris eren més espaiosos que el racó on dormia jo, aquell Robert que trepitjava fort per evitar que es notés que li tremolaven les cames perquè se sentia un impostor, que s'havia de posar la careta cada dia per semblar un d'ells, el més segur de si mateix, aquell Robert és mort, mort i enterrat, bon vent i barca nova. No vull ressuscitar-lo amb un exercici estèril d'enyorança barata.

«No, ho dic seriosament. Demà passo la data a secretaria de la clínica i els demano que em buidin l'agenda». Després d'enviar-ho, afegeixo ràpidament: «Si poden».

«Perfecte!».

S'ho ha empassat? Si més no, sembla que per avui ja en té prou.

He parlat massa aviat: la pantalleta diu «Escrivint...» i la continuació no es fa esperar gaire.

«Ja veuràs quina gràcia reunir la colla. En Guillem, en Lafont, en Morera, l'Arnau, en Josep Maria...».

En Josep Maria? Ni que em torturessin sabria dir qui cony era, aquest.

«Ja toca, després de tant de temps», continua somniant.

Miro el rellotge. Per favor, que s'acabi ja, que demà tinc un dia intens. Decideixo seguir-li el joc per veure si així enllestim d'una vegada. Sense gaire entusiasme, tampoc cal encoratjar-lo.

«Sí, i tant!».

«I la Pérez, la Guiomar, la Farreras, la Carla Martí, la Leonor... Te'n recordes, de les tetes de la Leonor? Estaven força bones, totes! A la Martí me l'he trobat uns quants cops i déu-n'hi-do. I les altres segur que encara deuen ser l'hòstia, també. O potser no! Molarà un ou tornar-les a veure! Ja veuràs com riurem».

El polze s'atura a l'aire, abans de prémer la primera lletra de la que havia de ser la meva resposta.

La Farreras. La Sílvia Farreras.

Hòsties, feia segles que no pensava en ella. Què se'n deu haver fet? Segur que li deu haver anat de conya, era de les bones. Deu ser cap de Servei del Clínic o d'un dels grans, a hores d'ara, segur. Cardiologia o Pediatria o una d'aquestes grosses. La imagino casada amb un paio guapot, tenen dos o tres fills, i un gos, és clar, segona residència a Begur o al Port de la Selva, el Jaguar al garatge i vacances a Disney World tota la família a l'estiu.

Recordar-ne la cara m'ha obert alguna comporta al cervell i ara no puc parar de veure imatges, l'una rere l'altra. La Sílvia amb la bata blanca a les pràctiques de Pato. La Sílvia amb aquell riure incontrolable que tenia quan li explicaves alguna cosa divertida. La Sílvia passant-se la mà pels cabells castany clars, lleugerament arrissats, com si fos el gest més natural del món. La Sílvia amb el cubata escalfant-se-li a la mà mentre intentava fer-se sentir per

sobre el soroll de la festa. La Sílvia més maquillada que de costum recollint el diploma a la cerimònia de graduació al paranimf de la universitat.

La cerimònia de graduació...

M'escuro la gola, no sé per què, i teclejo qualsevol cosa ràpidament.

«Sí, ha ha, serà collonut. Ja ho veig. Apa et deixo, que he de matinar. Parlem!».

No espero que em respongui. Obro el portàtil i teclejo al Facebook el nom que m'ha enviat abans. «Els *matasanos* de Barcelona». De veritat, quin mal gust. Algú ha desenterrat el dibuix que vam estampar a les samarretes que havíem de col·locar per recaptar fons per al viatge (em sembla que també en vam fer xapes i adhesius, oi?) i l'ha posat de foto del grup. No el recordava tan espantós.

Accepto la invitació que m'ha enviat algú, suposo que en Lluís mateix, i veig un esdeveniment associat al grup, amb la data del sopar. Encara no s'ha decidit el lloc. Accedeixo a les llistes dels que «hi assistiran», els que «hi estan interessats» i els que estan «pendents de confirmar». Noto una certa anticipació mentre vaig passant noms que en la majoria dels casos no reconec.

És aquí. Sílvia Farreras. És ella, però encara no ha contestat.

Faig clic al seu nom i s'obre una finestra nova. Per què no se m'havia acudit mai abans buscar-la? Déu meu, està igual. No, no del tot, és clar. Segur que si tingués al costat una foto seva amb vint anys menys hi veuria les diferències. Però aquella dona de quaranta-quatre o quaranta-cinc que m'està mirant fixament té tot el que recordo de la Sílvia, idèntic, al mateix lloc. El somriure. Els cabells, si bé una mica més curts. Les pigues sota els ulls. Aquella seriositat dissimulada, que no sabies ben bé si era una

qüestió de mal geni o potser un toc de timidesa, i que a vegades la feia semblar un pèl esquerpa.

Busco més fotos. No n'ha penjat gaires d'ella mateixa. Algun paisatge, tots llocs propers a Barcelona, res exòtic. En unes quantes hi surt un noi, deu tenir uns deu anys. El seu fill, suposo, perquè comparteixen els ulls, i aquesta mandíbula quadrada que a ella li queda tan bé però que en un preadolescent sembla fora de lloc. Al marit no se'l veu.

Miro l'estat al perfil i no diu res. Si encara estigués casada no ho amagaria, suposo. Divorciada? Vídua? Poques fotos. N'hi ha unes quantes on surt el mateix nen. Ella està rient a totes, sembla feliç. La mateixa felicitat de cartró pedra que projectem tots al Facebook, és clar. Ves a saber què hi ha darrere.

El que sí que es pot dir és que està fantàstica. Pel que puc entreveure a les fotos en què surt de cos sencer, no s'ha engreixat ni un gram. Segueix vestint com quan era jove, i això també ajuda a fer-la atemporal. Però les ratlles de la maduresa hi són, si t'hi fixes bé, i li han afegit un vernís interessant. M'agrada com li queden els anys, envelleix d'una manera serena, poc habitual.

M'he d'aturar un moment perquè no sé interpretar el que sento. Per una banda, incomoditat, com si estigués espiant algú, envaint-li la privacitat. Però tot el que veig és el que ella em vol ensenyar, no estic fent res de dolent. També sento una mena de desassossec, unes ganes irrefrenables de saber-ne més. De saber-ho tot. De continuar on ens havíem quedat.

És absurd.

Plego la pantalla, empipat amb mi mateix. Què et penses que estàs fent, Robert?

Que fàcil que és caure en la trampa. Te'n reies, d'en Lluís i de les seves ganes de rescatar un passat que ni re-

cordem com era en realitat, i tan bon punt et deixen fas exactament el mateix. Aquesta Sílvia que veus no té res a veure amb la «teva» Sílvia. És una altra persona, com ho ets tu també. Ha viscut tota una vida des de l'última vegada que vau coincidir. Segurament s'ha casat, ha parit un fill, té una feina, uns amics nous, una sèrie d'experiències que no s'assemblen a les teves, que l'han portat a un lloc diferent. Ja no compartiu res. Records, potser. O potser ni això. Potser només te'n recordes tu, d'aquells anys. Potser ella et veurà a la llista i dirà «Matamala? Robert Matamala? Qui era aquest?». Un nom més que s'ha perdut en l'espiral de cares de la prehistòria. Potser si s'hi esforça recordarà que el seu grupet d'amigues anava força amb vosaltres. Sí, això no ho pot haver oblidat del tot. Recordarà alguna conversa, també. Alguna de les bromes. Com la feies riure. Com flirtejàveu. Aquell petó.

Què va passar, amb la Sílvia? M'agradava. Tenia alguna cosa especial, una mena de flama que em feia sentir inquiet. És una sensació que diria que no he tingut amb ningú més. Potser era l'energia de la joventut que tots despreníem, ves a saber. I a ella jo li agradava. No sé si molt o poc, però hi havia una connexió entre tots dos, no es podia negar. No m'ho invento. A veure, crec que no. N'estava segur, llavors. I per què no vam arribar a sortir mai? Vam tenir sis anys de carrera per trobar el moment. Què va fallar?

Anàvem dessincronitzats. A primer jo estava encara amb la meva nòvia de l'institut. No vam durar gaire més, fins a principis de segon. Teníem ben poc en comú, i haver de fer l'esforç de trobar-nos un cop havíem començat carreres que ens mantenien en llocs diferents la major part del dia ens va fer adonar que havíem estat perdent el temps tots aquells mesos.

En aquell moment ja feia temps que m'havia fixat en la Sílvia. Com en altres de la classe, és clar. No era res especial. Encara no havia fet els divuit i em sentia atret per tot el que es movia. Quan vaig quedar lliure, ella començava a sortir amb un company del curs, n'he oblidat el nom. No em vaig plantejar res, tot i que llavors ja havíem fet una mica més d'amistat. Ens enteníem força, però només com a amics ocasionals. Després vaig conèixer l'Esther i allò va durar... ben bé fins a quart. Mentrestant, la Sílvia va tenir un parell de relacions més, diria, fins que va acabar amb aquell paio, un estudiant de Dret un parell d'anys més gran, em sembla. Que malament que em queia. La venia a buscar de tant en tant i es notava que es creia millor que nosaltres. Quin gall inflat. No sé què hi veia, la Sílvia, però van seguir junts fins al final de la carrera. Potser fins i tot va acabar sent el seu marit, ves a saber.

No, mai vam trobar el moment de provar-ho. M'hauria agradat. Em sembla que ens hauríem entès. Bé, no ho sé, no ho puc dir. Potser hauríem durat dos dies. O potser no.

Vam estar a punt una vegada. Recordo bé aquella tarda, just després de la graduació. Vestits de gala, xerrant al claustre de l'edifici antic de la universitat, on ens havien donat els títols, mentre fèiem temps per anar al sopar. No estàvem sols, en aquell pati: tots els nostres amics rondaven amunt i avall. Però, per algun motiu, ens vam quedar uns minuts separats del grup. Parlàvem animadament, no sé de què. I llavors em va semblar que no existia res més que ella i jo i aquelles pedres antigues i una brisa suau que li feia ballar els rínxols i jo que, de cop i volta, no podia deixar de mirar-li els ulls i el cor que se m'accelerava i la sensació que estàvem a punt de tancar una etapa de les nostres vides però encara hi havia una cosa sense resoldre

i aquell moment que saps que el que estàs a punt de fer no està bé però malgrat tot no proves d'aturar-te i els cossos acostant-se i els meus llavis sobre els seus i el temps que es quedava congelat.

No en vam parlar mai. Jo llavors tenia parella estable, em sembla, tot i que no va durar gaire. No tenia dret a demanar res. No sé què pretenia fent-li aquell petó, la veritat. Va ser un impuls.

Només ens vam veure un parell de cops més després d'allò, mai a soles, i va ser com si l'instant màgic no hagués existit mai. No sé si ella hi va donar cap importància. De fet, em va doldre que no reaccionés, això ho recordo bé. Potser és que havíem begut una mica, aquell dia, no ho sé. Potser el meu petó li va semblar infantil. O potser la va incomodar el meu atreviment i va decidir ignorar-lo perquè el va trobar fora de lloc, en tenia tot el dret, però llavors em vaig sentir exposat, i potser una mica menyspreat. Segurament no devia ser la primera vegada que li passava. De ben segur que no va ser l'última, perquè poc després la vaig veure per casualitat a un lavabo amb dos de la classe, ara no sabia dir qui eren. Una situació estranya. Ella semblava incòmoda, ells volien atrevir-se a anar més lluny que no pas jo. O potser ho vaig mal interpretar. En tot cas, allò no tenia res a veure amb mi, era el seu problema. Entre la Sílvia i jo no hi havia res, ella ho havia deixat clar. No hi havia cap lligam. Tot plegat va ser un moment, vaig marxar de seguida, conscient que ella ja sabia espavilar-se sola. No tenia cap motiu per ficar-m'hi. Se'ls devia treure de sobre, d'una manera o una altra, com també va passar dels meus avenços. Perquè devia ser jo qui va fer el primer pas, el dia del petó, imagino. Ella no tenia cap raó per intentar-ho, i no devia agradar-li que m'imposés. Devia anar així. Qui ho sap, ara.

Ara no em puc treure del cap el gust dels seus llavis. És impossible que l'hagi retingut tots aquests anys, és clar, per tant ha de ser un record que m'he fabricat. Em sembla igual de real, i això em fa sentir estrany. Miro cap a la porta, com si esperés que s'obris de cop i volta i l'Anne-Marie aparegués dient «A-hà! T'he enganxat!». Enganxat fent què? Res de dolent, de veritat. Només miro les fotos dels meus antics companys de Medicina. Tot molt normal, t'ho prometo.

Però no cal que em preocupi. És tard i l'Anne-Marie deu fer estona que dorm. Aquest moment és només meu.

Continuo tafanejant mentre em repeteixo que tant hi fa, que no m'he d'amagar de res. Poso el seu nom al Google, però cap de les Sílvia Farreras que surten al capdamunt de la llista són ella. A la pestanya de les fotos tampoc la veig. Torno a la pàgina principal de la cerca i, a baix de tot, apareixen uns quants perfils de LinkedIn. Els clico, i un, sense foto, és el d'una metgessa que ha estudiat a la Universitat de Barcelona i treballa de pediatra en un CAP del passeig de Maragall. Ha de ser ella: les dates quadren i entre els seus contactes hi veig noms que també eren a la llista de la promoció. Però m'estranya. Me la imaginava... no ho sé, fent una altra cosa. Me la imaginava més important. A dalt de tot. L'assistència primària és poc per a un dels millors expedients de la promoció. Què devia fallar?

O potser no va fallar res. Potser té exactament el que ha volgut. Potser té una vida familiar fantàstica amb el seu fill i la seva parella, el seu marit o potser algú altre que ha vingut després. Que no surti a les fotos no vol dir que no hi sigui. O potser viu aventures apassionants viatjant per mig món i fent de voluntària en zones en conflicte i en té prou amb el sou del CAP perquè li permet

fer just el que vol. He de deixar de mesurar els altres amb els meus paràmetres. No tothom ha de ser tan ambiciós com jo, que sempre he tingut clar on volia arribar i què calia sacrificar per fer-ho. També hi ha altres maneres de ser feliç.

Però, malgrat tot, m'intriga.

Torno al Facebook. Miro les pàgines on ha fet «m'agrada». Escolta Coldplay, i també alguns clàssics, Janis Joplin, Aretha Franklin, i una banda de blues que no conec. Segueix una llibreria de Gràcia, potser viu per allà. Un diari digital i un parell d'actrius conegudes. Un grapat d'ONGs, les típiques. Pertany també a grups de metges i a uns quants d'associacions de familiars de nens amb trastorns de l'aprenentatge, de l'espectre autista, de dèficit d'atenció, i coses així. Relacionat amb la feina, imagino. Tot això no em diu res d'ella. De la Sílvia de debò.

Em sembla que he topat amb una paret. La Sílvia deu valorar la privacitat i no té una empremta gaire significativa a internet. Diria que l'he explorat tota. Els de la nostra generació som els últims que ens podem permetre aquest luxe de l'anonimat digital, ara que la vida es viu de cara a les xarxes socials. Llàstima.

Torno a ser al punt de partida. Quan vull saber una cosa, necessito tenir la informació necessària. Sempre aconseguixo el que em proposo, m'empipa quedar-me a mitges.

Em reclino a la cadira i sospiro. Ara no puc fer veure que no ho he vist. Tinc la Sílvia davant meu, encara que tanqui els ulls. Torna a existir, després de passar-se un parell de dècades tancada en una caixa forta per evitar que em pertorbés com ho està fent ara.

Puc ignorar-la. No em costarà gens. Estic prou emboïcat amb la feina a la clínica, i l'Anne-Marie i els nanos. Moltes coses al cap. No hi tinc lloc per a la nostàlgia, ara.

Perquè és precisament això, un atac de nostàlgia. De llibre. No hi soc tan immune com creia.

I què?

Aquesta no és la qüestió. La qüestió és: hi vaig? Hi vaig per veure-la? Hi vaig per la possibilitat remota que s'acabi apuntant al sopar? Encara queden un parell de setmanes. Potser s'ho està rumiant. Potser ja s'ha decidit, però no ha pensat a clicar el botonet. Potser...

Val la pena? Tota una nit per recuperar unes sensacions que ja havia oblidat? Potser és millor deixar-ho així. El record del petó i de tot el que podria haver estat però mai va ser. Per què hauria d'espantillar-ho? La meua història (o no-història) amb la Sílvia pertany a un parell de joves que ja no existeixen. És seva. Per què he de deixar que un home i una dona de mitjana edat la trepitgin, la distorsionin amb la seva nova realitat i la converteixin en una altra cosa? Per què hi hem d'afegir un capítol que no hi aportarà res? Potser és millor mantenir-la tal com està: congelada en el temps. Enterrada sota capes i capes de pols que la preservaran per a tota l'eternitat com un record bonic, que és tot el que és.

Sí, seria una llàstima tacar el passat d'aquesta manera. És millor deixar-ho estar.

A més, ni tan sols sé si hi serà, ella. És molt possible que no hi vagi. I llavors hauria de passar-me tota la nit aguantant un munt de pesats que m'explicarien històries en què jo sortiria de protagonista, o de secundari, i que hauria de fer veure que em sonaven per no semblar un desconsiderat. Sense cap altre al·licient. No em compensa. No val la pena córrer el risc. Me n'oblido i ja està.

Miro la pantalla uns segons.

Torno al Facebook i faig clic a «Hi assistiré».